

Arrest

nr. 163 665 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 houdende bevel tot terugdrijving en de nietigverklaring van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUE, die loco advocaat N. NZAMBE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2016 wordt de verzoekende partij een beslissing tot teruggrijping gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing. Tevens wordt haar visum nietig verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij als volgt:

“Verweerder heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op te werpen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer zij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In casu dient te worden vastgesteld dat betrokkene op 07.03.2016 om 12u, en dus na het indienen van het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een verklaring houdende vrijwillige verwijdering heeft ondertekend:

“Déclare que j’ai été mis(e) au courant que j’ai le droit d’introduire un recours en extrême urgence contre la mesure d’éloignement qui a été prise à mon égard, mais je ne souhaite pas utiliser cette possibilité de recours conforme à l’article 39/83 de la loi du 15 décembre 1980 concernant l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers.

Je suis d’accord que la mesure d’éloignement qui m’ a été notifiée soit exécutée dans les plus brefs délais.

Je veux pas attendre les résultats de l’extrême d’urgence.” (eigen arcering)

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Gezien voormelde verklaring van verzoekende partij, kan enkel worden vastgesteld dat verzoekende partij geen belang heeft bij de vordering tot schorsing. Minstens toont verzoekende partij niet aan wat het mogelijke voordeel en nuttig effect zou zijn van een schorsing van de bestreden beslissing, aangezien zij zelf uitdrukkelijk heeft verklaard terug te willen keren naar haar land van herkomst.

De verweerder is dan ook van oordeel dat het door verzoekende partij ingestelde schorsingsberoep onontvankelijk is.”

2.2. De Raad stelt vast dat inderdaad blijkt dat verzoekende partij na de indiening van haar verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid een verklaring heeft ondertekend waarbij zij stelt dat zij geen gebruik wenst te maken van de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen en dat zij akkoord is dat de beslissing tot teruggrijping zo snel mogelijk wordt uitgevoerd. Er wordt nog aan toegevoegd dat zij het resultaat van de door haar ingediende procedure niet wenst af te wachten.

Ter terechtzitting wordt de raadsman van de verzoekende partij met dit schrijven geconfronteerd en gevraagd of de verzoekende partij afstand wenst te doen. De raadsman van de verzoekende partij

beweert evenwel dat voormelde verklaring onder dwang werd bekomen van haar cliënt en dat zij dus de procedure wenst verder te zetten.

Daargelaten nog de vaststelling dat dit zware ongestaafde beschuldigingen zijn aan het adres van de verwerende partij, dient tevens gesteld dat de stelling van de verzoekende partij als zou zij onder dwang zijn gezet wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij reeds op 4 maart 2016 dergelijke verklaring heeft getekend. Verzoekende partij lijkt dan alsnog van mening te veranderen en dient onderhavige vordering in op 7 maart 2016. Uit niets blijkt dat de verwerende partij de indiening van deze vordering zou trachten te verhinderen hebben. Gelet op deze gang van zaken lijkt het er eerder op dat verzoekende partij niet weet wat ze wil. Alleszins kan de verwerende partij niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met de wensen van de verzoekende partij.

Daar de verzoekende partij, bij monde van haar advocaat, toch wenst vast te houden aan onderhavige vordering en zij andermaal lijkt terug te komen op haar verklaring van vrijwillig vertrek, kan het belang niet ontzegd worden.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.5 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.5.2.1. In casu zet verzoekende partij in haar verzoekschrift geen middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summier uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij stelt zeer summier dat zij een moeilijk te herstellen nadeel lijdt omdat geen rekening werd gehouden met haar documenten, met name haar paspoort en visum.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoekende partij zich, wat het aanvoeren van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden. Door louter te verwijzen naar haar paspoort en visum, zonder duidelijk aan te geven op welke manier de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijving zal resulteren in een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, slaagt de verzoekende partij er niet in met concrete argumenten duidelijk te maken waarin haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat.

De Raad wijst er daarnaast nog op dat het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten mag zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt terecht te zijn gekomen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306).

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verzoekende partij in het bezit moet zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moeten staven.

Verzoekende partij beweert wel dat zij in bezit is van de nodige documenten ter staving van haar reisdoel maar legt hiervan geen enkel stuk neer ter staving van deze bewering. Nazicht van het administratief dossier daarentegen leert dat verzoekende partij werd tegengehouden door de grenspolitie waarbij werd vastgesteld dat zij enkel in bezit is van een hotelreservatie die blijkt geannuleerd te zijn. Verder is zij niet in bezit van reisbrochures, toeristische informatie of stadsplannen en kent zij geen toeristische trekpleisters. Zij kan ook niet zeggen wat zij gaat bezoeken. Zij gaat er enkel van uit dat haar vrienden haar zullen begeleiden.

Het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een visum, staat er voorts niet aan in de weg dat voor het betreden van het grondgebied kan worden nagegaan of de betrokkene voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. De Raad benadrukt dat het gegeven dat verzoekende partij beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder immers toe om een aantal verificaties door te voeren. Ook in artikel 30 van de Visumcode wordt uitdrukkelijk gesteld dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat de verzoekende partij desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum en dat deze voorwaarden op de ambassade zouden zijn onderzocht belet de grenscontroleinstanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te verifiëren. Ook het enkele gegeven dat geen enkele bepaling die betrekking heeft op de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een visum zou beletten dat de betrokkene zich verplaatst tussen de verschillende landen van het Schengengrondgebied, ontslaat de verzoekende partij evenmin van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel en verblijfsomstandigheden te staven in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de uiteenzetting van haar middelen wijst de Raad erop dat gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, deze grief niet dienstig kan worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen. Een loutere verwijzing naar de middelen volstaat niet om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER